

λέτατε μετά θερμῶν δακρύων τὴν Α. Ἐξοχότητα νὰ ἐκδώσῃ μέτρα αὐστηρά, διαταγὰς ἀγγλοταξωνικάς, ἵνα καταστήσῃ πρῶτον λοιμοκαθαρτήριον μόλους τοῦ ἀντιπολιτευομένου; λιμένας τοῦ Κράτους καὶ νὰ μὴ διορισθῶσιν ἐπιστάται ἰατροί, φαρμακοποὶ, μάγειροι καὶ ὑπηρεταὶ τῶν συστηθσομένων λοιμοκαθαρτηρίων ἢ μόνον καθαροὶ συμπολιτευόμενοι, ἀγνοὶ τοῦ κόμματος ὀπαδοὶ, ἐκλεκτὰ σκευὰ, τῶν ὀποιῶν μόνη φροντίς θὰ ἦνε νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς περιστάσεως, διότι κάθε χρόνον βέβαια δὲν ἐρχεται ἡ χολέρα εἰς τὴν κλασικὴν μας γῆν καὶ οὐδὲ εἶνε ἐλπίς, ὅταν θὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν, ποτὲ νὰ εὐρίσκηται τὸ κόμμα εἰς τὰ πράγματα.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Λαμία, 18 Ἰουνίου.

Δῆμος Λαμίας

Ὁ δῆμος οὗτος, φαίνεται, εὐρῶν ἐρεῖνον ὃν ἤθελεν, ἤσυχάζει. Τὸ ρεῦμα, σχηματισθὲν πρὸ πολλοῦ, παρέσυρε καὶ κατέπνιξε πάντα θελήσαντα νὰ ἀντιπολιτευθῇ τὸν νῦν δήμαρχον κ. Σκληροβανιώτην ἢ ἰσχυρὰ χεῖρ, ἡ κινουσα τὸν δῆμον τοῦτον, ὁ κ. Τράκας (καταλαμβάνετε ;) ὑποστηρίζει αὐτόν. Τὸ πᾶν, ὡς βλέπετε, ἐξαρτᾶται ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ δημοφιλοῦς βουλευτοῦ Τράκα, ὅστις διὰ τῆς εὐφυΐας του, κολακείας του κλπ. κατώρθωσε νὰ ἀνέλθῃ εἰς ἀνωτέραν βαθμίδα, εἰς τὴν τάξιν τῶν πατέρων τοῦ κράτους. Ὅθεν ἡ Λαμία, τοῦ ἡγήτου τῆς Τράκα ὄντος ἀντιπολιτευομένου, εἶνε καὶ αὐτὴ τοιαύτη.

Δῆμος Ἡρακλειωτῶν

Ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ ἐπὶ ἔτη πολλά ἐξελέγετο ὁ κ. Καρναβάς· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ζήλος καὶ ἡ πολιτικὴ φαγούρα ἤρ-

βαρείας ἀτμοσφαιρας, ἐν ἣ ἔζη, ἀπατηθεῖσιν ἄλλως ἐκ τοῦ εὐαρέστου ἐξωτερικοῦ τοῦ βαρόνου, περὶ οὗ ἀκαταπαύστως τῇ ἔλεγον ἐπαίνους, παρεδέχθη μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας.

Μετὰ ἑξ ἑξομαθίας, ἐγένετο ὁ γάμος. Ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος ὑπῆρξε λίαν εὐχάριστος. Ὁ βαρόνος ὑποκρινόμενος εἰσέτι, ἦν τὸ ὑπόδειγμα τῶν συζύγων, ἡ δὲ Κλεμεντίνη νομίζουσα ὅτι θὰ διαρκῆ πάντοτε τοῦτο, διέβλεπε τὸ μέλλον διὰ τῶν ὠραιότερων χρωμάτων του. Ὁ εὐπρεπὴς γάμος εἶχε καταστῆ δι' αὐτὴν γάμος ἐρωτικῶς. Ἠγάπα τὸν σύζυγόν της, οὐδόλως ὑποπεύουσα ἢ νεαρὰ γυνὴ ὅτι ὁ βαρόνος, διεφθαρμένος, ἐστερμένος ἠθικότητος, λίαν περιφίλατος, οὐδέποτε ἠγάπησεν ἄλλον πλὴν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἡδονῶν.

Τὰ πάντα διήλθον ἀρκοῦντως καλῶς μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ πρώτου παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἡ βαρόνη ἔτεκεν ἐννέα μῆνας καὶ τινὰς ἡμέρας μετὰ τὸν γάμον της.

Τότε ἀμέσως παρὰ τῷ βαρόνῳ ἐπῆλθε πλήρης ριζικὴ μεταβολή. Ἄντι νὰ ἐπιβάλλῃ αὐτῷ ἡ γέννησις τοῦ υἱοῦ του νέα καθήκοντα, ἀπεναντίας ἐφάνη ὅτι ἀπῆλλαξεν αὐτὸν ὅλως ἄλλων. Δὲν ἔλαβε πλέον ὑπ' ὄψιν ἐμπόδια. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἶχε καταστῆσει πάσας τὰς ἐπιθυμίας του, ἐπὶ μακρὸν ἐδάμασεν ἑαυτὸν, ὃν ἠδύνατο πλέον νὰ συγκρατηθῇ. Ἦτο χεῖμαρρος πικρῶν, ἔτοιμος νὰ ὑπερχειρίσῃ, νὰ ὑπερβῇ τὰ προχώματα. Τὸ ἡφαιστειὸν ἐμυκάτο ὑποκώφως ἀνγγέλλον ἐκρηξίν βιαίαν, τρομεράν.

χισαν νὰ γαργαρίζουν καὶ ἄλλους, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ. Καὶ νῦν νέα πρόσωπα ἔχομεν προσβλέποντα τὸν δημαρχικὸν θρόνον, τοὺς κκ. Κόρακαν καὶ Ἀναστασόπουλον. Καὶ ἐδῶ χώνει τὴν μύτη του ὀλίγον ὁ κ. Τράκας· ἔχει δὲ νὰ κἀμῃ καὶ ὁ ἀπόστρατος βουλευτὴς κ. Διοβουνιώτης. Τὰ πράγματα δεικνύουν ὅτι μάχη σφοδρὰ ἐγεγρήσεται, ἣς ὁ νικητὴς ἄγνωστος. Πιθανότης ὑπάρχει ὅτι τὸ τῆρπαιον θέλει στήσῃ ὁ κ. Κόρακας εἰς τίνα ἀνήκει; Ἄγνοῶ. Πολλοὶ τὸν οἰκειοποιῦνται. Ἰδωμεν.

Δῆμος Παραχελωτῶν

Ὁ νῦν δήμαρχος εἶνε ὁ κ. Τραγουδάρας· κατέχει τὴν δημαρχίαν ἐπὶ ἔτη, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν κατακρημίσωσιν, ἀλλὰ ἐφέτος δὲν ἔξερω πῶς μέγας φόβος ἀπειλεῖ τὴν κωμικὴν τοῦ δημάρχου σοβαρότητα. Ἐξετέθη ἐναντίον αὐτοῦ ὁ Πικπακίρόπουλος, ἀγαπητὸς τοῖς συνδημάταις του. Τὸν πρῶτον ὑποστηρίζει ὁ κ. Ζουλούμας, ὅστις εἶνε καὶ βουλευτὴς. Τὸν δεύτερον θέλει δῆθεν δυνάμενος νὰ ὑποστηρίξῃ ὁ ἐπιθυμητὸς νὰ γίνῃ πανίσχυρος ἐν Φθιώτιδι Τράκας. (Ἄτυχῆς Φθιώτις, τίνες σὲ διέπουνσι, τίνες ἔχεις ἀντιπροσώπους! . . . «Θοῦ Κύριε φυλακὴν τῷ στόματί μου.») Τὸ ἀποτέλεσμα ἄγνωστον, δὲν ἐσχηματίσθη ρεῦμα ὑπὲρ οὐδενός.

Δῆμος Σπερχειάδος

Ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ πρὸς δυσμὰς μέχρι τοῦ ὄρους Τυμφορετοῦ, τῶν περάτων τῆς ἐπαρχίας, καὶ ἐκτείνεται ἡ ἰσχύς τοῦ Κορτογιάννη καὶ μόνου αὐτοῦ. Ἀείποτε ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῶν δημαρχείων ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ ἐκλέγεται δήμαρχος τῆς μερίδος του· εἰς οὐδέποτε ποτὲ ἐπετράπη νὰ ἐγείρῃ κεφαλὴν· μόλις τινὲς δευλοὶ τολμῶσι ἐνίοτε ὡς χελῶναι νὰ ἐξάγωσι τὴν κεφαλὴν των καὶ πάλιν κρύπτονται ἐντὸς τῶν ὀστράκων των. Ἡ δημαρχία εἶνε πλέον κληρονομικὸν δικαίωμα εἰς τοὺς Κορτογιανναίους· ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ τῶν Σπερχειαδιδῶν, διότι ἐνόησαν ὅτι πάντοτε πάσαις

— Οὐδὲν ἔχετε πλέον νὰ φοβηθῆτε τώρα, τῷ εἶπεν εἶπει ὁ Βλαϊρῶ· ἀπεκτήσατε ἰσχυρὰς σχέσεις, κανεὶς δὲν θὰ σκεφθῇ νὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ εἰς τίποτε. Τὰ πάντα τώρα ἐπιτρέπονται εἰς σᾶς. Ἡ περιουσία τῆς συζύγου σας θὰ ἐμποδίσῃ νὰ παρατηρήσουν λεπτομερέστερον τὴν ἰδικὴν σας. Ἡ Κλεμεντίνη Δεβωκοῦρ σᾶς σκεπάζει. Εἴσθε πλούσιος, ζῆτε ὡς πλούσιος. Δέχεσθε, δίδετε ἐορτάς· ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κάμετε ὅ,τι θέλετε, νὰ ἀπολαύσῃτε τὸν βίον σας.

Ὁ βαρόνος ἀπέπτυσεν πλέον πάντα χαλινόν. Εἶχε δέκα πέντε ἵππους εἰς τὸν σταυλόν του καὶ ὀχήματα διάφορα. Πανταχοῦ ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ, ἐν τῇ λέσχῃ ἐνεποίει αἰσθησίν, ἄφινε μακρὰν ὀπισθὲν του τὰς ἀμάξας τοῦ ἀρχαίου προαστείου. Οἱ μεγάλοι οἰκονομολόγοι δὲν ἐτόλμων νὰ συναγωνισθῶσι μετ' αὐτοῦ κατὰ τὴν πολυτέλειαν, καὶ ὑπερέβαινε τὰ μᾶλλον διακεκριμένα πρόσωπα κατὰ τὴν λαμπρότητα.

Μέλος τοῦ Ζόκκαῦ-Κλοῦδ ἀνεμιγνύετο εἰς τὰς ἵπποδρομίας· ἐστοιχημάτιζεν. Ἦν τέλος ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας ὁ Λέων τῶν Παρισίων. Δὲν ἠρκέσθη εἰς μίαν παλλακίδα, ἔσχε πολλάς. Ποῦ δ' εὐρίσκον αὐτὰς; Πανταχοῦ, ὅπου εὐρίσκονται αἱ παρισιναὶ αὐταὶ Κίρκαί, ἐν τῷ μελοδράματι, ἐν τῷ χορῷ, ἐν τοῖς ἀντροῖς τοῦ διεφθαρμένου κόσμου, εἰς τινὰς δημοσίους θορυβώδεις αἰθούσας, ἐντὸς τῶν παρασκηθίων καὶ μέχρι τῶν βουλευθάρτων.

Διασκεδάζε με αὐτὰς ὁ ἄθλιος, μὴ βλέπων μεθ' ὀπίσσης

δυνάμειν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ των καὶ μόνον φροντίζουσιν. Ἐπὶ χώρας, ἢν ἀνύψωσαν οἱ Κοντογιανναῖοι, τίνα δικαίωματα ἔχουσιν οἱ ἄλλοι; Ἄλλ' ἐντούτοις, ὡς συνήθως, Χατζίσκος, Ζουλούμης κλπ. ἐκθέτουσι καὶ νῦν ἓνα συγγενῆ των, Ἰωάν. Ζουλούμην κατὰ τοῦ (ἐξαδέλφου τοῦ πρώην βουλευτοῦ Ν. Ε. Κοντογιάννη) Δημ. Ν. Κοντογιάννη. Βεβαίως νῦν ἐννοεῖτε ὅτι καὶ πάλιν ἡ κοντογιαννικὴ μάχαιρα θέλει τοὺς κάμει νὰ κύψωσι καὶ εἰπῶσι καθ' ἑαυτοῦς: «Εἶνε ἰσχυρός.» Ἀνάκαθεν ἡ Κοντογιάννης ἀνήκεν εἰς τὰς τάξεις τὰς ἀντιπάλους τοῦ κ. Τρικούπη, ἐπομένως καὶ ὁ δῆμος, ἀκολουθῶν τὸν ἡγέτην του, εἰς τὰς αὐτὰς τάξεις ἀνήκει.

Δῆμος Μακρυκόμης

Μέχρι τῆς παρελθούσης βουλευτικῆς ἐκλογῆς δῆμαρχος ἦτο ὁ κ. Καλαμάρας ὃν ὑπεστήριξε καὶ ὁ Κοντογιάννης, οὗ ἡ ἰσχύς καὶ ἐνταῦθ' ἔστι μεγάλη, διότι ἀπλοῦται ὡς οἱ πλόκαμοι τοῦ ὀκτάποδος ἐπὶ τέσσαρας δῆμους. Ἀλλὰ τοῦ τότε δημάρχου τοῦ ἐμίρισε βουλευτικῆς, ἡ δὲ ἐπαρχία τότε ἔκαμε πολλοὺς. . . ἐξ ὧν καὶ αὐτόν. Νῦν δύο κατῆλθον εἰς τὸν δημαρχικὸν ἀγῶνα. Ἐκ τῆς κοντογιαννικῆς μερίδος ὁ καὶ δῆμαρχος Στεριόπουλος, ἐκ δὲ τῆς καλαμαρικῆς εἰς κάποιος Ἐλευθέριος Δασκαλάκης· ἐννοεῖται ὅτι ἡ μελάνη εἰς τὸν Καλαμάραν. . . καὶ τὴν λευκὴν σημαία θὰ στήσῃ ὁ Κοντογιάννης· καὶ οἱ δύο κομματάρχαι ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀντιπολιτεύσειν, ἀν καὶ τὸν Καλαμάραν δὲν τὸν παραεμπιστεύμεθα.

Δῆμος Ὀμιλιῶν

Οὗτος ἄλλοτε ἀπετέλει ἐν μέγα μέρος μετὰ τῆς Σπερχειάδος εἶναι λοιπὸν καὶ αὐτὸς ἀπόσπασμα τῆς μεγάλης ἰσχύος τοῦ Κοντογιάννη· τὴν δημαρχίαν κατέχουσι νῦν οἱ ἐναντίοι αὐτοῦ, διότι πάντοτε ἐπιτίθενται ἠνωμένοι κατ' αὐτοῦ, ἔχοντες δὲ βοηθὸν καὶ τὸν ὑποψήφιον Ντούλαν Γαρδίκην, ἐπέτυχον. Νῦν ὅμως τὰ πράγματα μετεβλήθησαν. Οἱ χωρικοὶ ἐτάχθησαν ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ Κοντογιάννη, ὅστις δι' ἐνὸς αὐ-

τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίου θὰ ἀρπάσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς των τὴν χλαμύδα τοῦ δημάρχου.

Δῆμος Τυμφρηστοῦ

Τὸ ἄκρον τῆς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἄκρον τῆς ἰσχύος τοῦ Κοντογιάννη. Κατὰ τὴν τελευταίαν δημαρχικὴν ἐκλογὴν εἶχεν ἐπιτύχει ἄνθρωπος ἀνεῖκον τότε τῷ Χατζίσκῳ, ὁ κ. Μηνογιάννης, ἐφέτος ἰδὼν τὸν ἐκπεσμόν τοῦ ἑαυτοῦ του ἐν τῷ δήμῳ καὶ τοῦ κ. Χατζίσκου ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ παραιτεῖται, λέγεται δὲ ὅτι ἀνήκει τῷ. . . Τράγκα· ὥστε ἰδοὺ αὐτὸς κόμμα, καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ἤλπιδε νὰ ἔχη φαίνεται ὅτι ἡ ἀντηχοῦσα ἐν τῇ βουλῇ γλυκεία αὐδῆ τοὺς κατέθελξε, ἡ αἰσθητικὴ σκέψις του περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Χαράλαμπος Δεδούσης, ὃν ὑπεστήριζεν ὁ Κοντογιάννης, παραιτεῖται, ποθῆσας ἀνοικτότερον μέρος, τὰς πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας. Νῦν λοιπὸν τὰ πρόσωπα ἠλλαξαν, πάντες οἱ βουλευταὶ καὶ λοιποὶ κομματάρχαι ἀπεφάσισαν νὰ ὀρμήσωσι κατὰ τοῦ ἀπορθητοῦ φρουρίου καὶ νὰ τὸ κυριεύσωσι. Ἐγελάσθησαν. Ἀρκεῖ ὁ Εὐάγ. Ζημνιανίτης δι' αὐτοὺς, αὐτὸς θέλει ἀποκρύψει τὴν ἐφοδὸν, καὶ τρέφει αὐτοὺς εἰς φυγὴν, ὁ δὲ Μηνογιάννης, ἀποχωρῶν μετὰ λύπης του, δὲν θὰ ἀφήσῃ τὸν Κωνσταντ. Δεδούσην (ὡς ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν) διαδοχόν του, ἀλλὰ τὸν Εὐγ. Ζημνιανίτην. Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσω ἐνταῦθα ὅτι ὁ ἀρχιληστής Δεδούσης περιοδεύει ἀνὰ τὸν Τυμφρηστὸν ἐργαζόμενος. . . ὑπὲρ τοῦ συγγενοῦς του Κωνστ. Δεδούση. Οἱ ἀρμόδιοι ἄς ρίψωσιν βλέμμα ἐπὶ τῶν γενομένων. Λησται ὑπὲρ Δημάρχων! . . .

Παραλείπω τὰ τοῦ δήμου Ἰπάτης ἀρκεῖ νὰ εἰπῶ ὅτι εἶνε πανίσχυρος ὁ Τσακνιάς ὁ καὶ νῦν δῆμαρχος.

Ἐν γένει, ἡ ἐπαρχία δείκνυται πολὺ ἐξηγερωμένη κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐντεῦθεν συμπεραίνω ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν Δημάρχων θὰ εἶνε ἐκ τῶν ἀντιπολιτευομένων.

Λαμπεύς

ἀηδίας ἀπέστρεφον τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἀτομά τινα, ἅτινα πρὸ ὀλίγου ἀκόμη τῷ ἔτεινον τὴν χεῖρα.

Μετὰ μεγάλου πατάγου κατήρχετο τὰ Ἠλύσια Πεδία ὑβρίζων οὕτω τὴν σύζυγόν του διερχόμενος πρὸ τῆς οἰκίας αὐτῆς.

Ἡ βαρὸν ἔγκαταλελειμμένη, καταφρονηθεῖσα, βαναύσως προσβληθεῖσα, ἀνάνδρως ὑβρισθεῖσα, ἐθρῆνει καὶ μυστικῶς φεύγουσα τὰ βλέμματα τῶν ὑπηρετῶν τῆς, οἵτινες ᾤκτειρον αὐτὴν, κατέπινε τὰ δάκρυά τῆς.

Μετὰ τὸν Ραοῦλ ἐγεννήθη ἡ Ἐρριέττη. Ἡ Κλεμεντίνη μόνον τὰ τέκνα τῆς εἶχε νὰ ἀγαπήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ κατελθούσα ἐκ τοῦ ὕψους, ὅπου αἱ ὄνειροπολήσεις αὐτῆς, κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου τῆς, εἶχον θέσει αὐτὴν, μὴ ἔχουσα πλέον καὶ μὴ δυναμένη νὰ ἔχη ὅσον ἀφορᾷ τὸν σύζυγόν τῆς οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ἀφιέρωσε πάντα τὸν βίον τῆς εἰς τὰ δύο μικρὰ ὄντα, τὰ ὅποια ἦσαν ἡ παρηγορία τῆς καὶ κατεπράυναν τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν τῆς, ὑπὲρ ὧν καὶ ἕνεκα τῶν ὁποίων ἔμενον ὑπὸ τὴν συζυγικὴν στέγην, ὑπέφερον ἀγογγύστως, μὴ ἐπιρρίπτουσα βεβαίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀναξίου τὴν καταφρόνησιν καὶ ἀηδίαν αὐτῆς. Πλησίον τῶν τέκνων τῆς ἦντλει τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ὑφίστασθαι τὰς ὑβρεῖς.

ΑΖ

ΚΑΡΟΛΟΣ ΣΕΒΡΥ ΚΑΙ ΖΕΛΙΜΑ

Εἶχον μάθει τὸ ναυάγιον τοῦ «Ἀτρομήτου» ἐν Βαταυῖα ἓνα μῆνα περίπου μετὰ τὴν τρομερὰν καταστροφὴν.

Ἰπὸ τὸ κράτος εὐνοῆτου ὀδύνης εὐρισκόμενος, διότι ἡγάπα εἰλικρινῶς καὶ ἦτο λίαν ἀφοσιωμένος διὰ τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ προστάτην καὶ φίλον του, ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἔγραψεν ἀμέσως εἰς τὸν βαρόνον Δεσιμαῖζ, ἐρωτῶν αὐτὸν ἂν ἡ τρομερὰ εἰδήσις, ἡ μέχρις αὐτοῦ διαβιβάσθεισα ἦν ἀκριβής, ἂν τέλος ὁ κ. μαρκήσιος Σαμαράνδ, ἐπιβάτης τοῦ «Ἀτρομήτου», εἶχεν εὖρει τὸν θάνατον ὑπὸ τὰ κύματα τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ Ζελιμά καὶ αὕτη ταυτόχρονως εἶχον ἀπευθύνει τῇ Λουκίᾳ ἐπιστολὴν συγκινητικὴν, πλήρη τρυφερότητος.

Ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἔλαβε κατὰ τὴν ὀρισμένην προθεσμίαν ἐκ Παρισίων χρονολογούμενην τὴν ἀπάντησιν τοῦ βαρόνου, ἐν ἣ ἐβεβαίωσεν τὴν ἀπώλειαν τοῦ «Ἀτρομήτου» καὶ ἀνήγγελλεν ὅτι τῷντι δυστυχῶς ὁ ταλαίπωρος ἀδελφός του ἦν μεταξὺ τῶν ἀποθανόντων.

Ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἐγίνωσκε τοῦτο ἤδη ἐκ τῶν ἐφημερίδων, ἄς ἐλάβανεν ἐν Βαταυῖα. Ἀλλ' ὅ,τι ἐξέπληξεν αὐτὸν παραδόξως εἶναι, ὅτι ὁ κ. Δεσιμαῖζ οὐδὲν ἀνέφερον ἐν τῇ ἐπιστολῇ του περὶ μαρκησίας.

(Ἀκολουθεῖ)